

สารบัญ

คำนำสำนักพิมพ์	5	
คำนำผู้แปล	7	
บทที่ 1	สามัคคีตกระที่มิได้รับเลี้ยง	9
บทที่ 2	วาทะแห่งป่าสูง	41
บทที่ 3	สุญญาถึงผลทั้งหมด	71
บทที่ 4	กุญแจ	103
บทที่ 5	นึ่งใต้ดิน	139
บทที่ 6	ความจริงปรากฏ	175
บทที่ 7	เกิดใหม่	207
บทที่ 8	ปะทะกัน	243
บทที่ 9	ภูเขาค่อม	275

บทที่ 10	ไหว้สุสาน	305
บทที่ 11	ขุดสุสาน	339
บทที่ 12	เตาผี	365
บทที่ 13	ขี้ขเมา	401
บทที่ 14	เทศาผี	423
บทที่ 15	ความผิดที่ร้ายทรน	449
บทที่ 16	บั้งสีเสียด	477
บทที่ 17	ขี้ขฝัง	519
บทที่ 18	ภูมิประเทศสี่มตราม	551
บทที่ 19	ทฌาศรวิฌฌาณ	583
บทที่ 20	ทวิโฌงที่เก้า	605
บทเพิ่มเติม	ทวิโฌงที่เก้า	627
	เกี่ยวกับผู้เขียน	648
	เกี่ยวกับผู้แปล	648

บทที่ 1

ความรักที่ไม่มีใครรับเสีย

คนกลุ่มนี้มีสี่สิบเอ็ดคน

คนหัวหน้าเป็นชายหน้าตาหล่อเหลา แต่แก้มขวามีรอยแผลเป็น ยาวชัดเจน น่าจะเกิดจากดาบ เมื่อครู่ขณะที่เขาหัวเราะอย่างบ้าคลั่ง รอยแผลเป็นดูแดงเรื่อจนน่ากลัว ในมือมีของสิ่งหนึ่งดูเหมือนไม้พลอง ถูกหุ้มด้วยผ้าดำมัดแน่น ไม่มีใครเคยเห็นโฉมหน้าที่แท้จริงของสิ่งนี้

มีหญิงสาวสองคนยืนอยู่ข้างหลังหัวหน้าทั้งคู่หน้าตาเหมือนกันราวกับแกะ น่าจะเป็นพี่น้องฝาแฝด ใบหน้างดงามแต่เย็นชาจนทำให้คนไม่กล้าเข้าใกล้ ทั้งคู่ถือดาบซามูไร ฝักดาบหนึ่งแดงหนึ่งดำ

ริมขอบบ่อเป็นชายฉกรรจ์ร่างกายสูงใหญ่เจ็ดคน ถือปืนกลเอ็มพี 5 ผลิตในเยอรมนี จนถึงบัดนี้คนกลุ่มนี้ยังไม่เอ่ยปากพูดเลย ดูท่าทางคงฟังคำสั่งของหัวหน้าเท่านั้น

ส่วนชายแก่สวมเสื้อผ้าพื้นๆ ร่างผอมบาง แต่ดวงตากลับเปล่งประกาย

หลังจากพักครู่หนึ่ง หัวหน้าชี้ไปที่ชายฉกรรจ์คนหนึ่ง “แกลงไปสำรวจก่อน”

พอได้รับคำสั่งชายคนนั้นก็หยิบห่วงปืนเขาคลั่งเขากับเชือกไต่เขาบนปากบ่อ สองเท้ายันผนังบ่อ แล้วสิ้นไถ่ลงไปยังอย่างฉับไว หัวหน้าเพิ่งจุดบุหรี่ในมือ สูบเพียงไม่กี่ที ก็มีเสียงดัง “เพี้ยว” มีพลุสัญญาณพุ่งออกมาจากบ่อ แล้วระเบิดสูงจากพื้นดินไม่ถึงสิบเมตร ทุกคนตกใจรีบเอามือกุมศีรษะ

หลังจากกลุ่มควันจางหายไป หัวหน้าลืมหายใจแล้วสบถว่า “เกือบระเบิดพวกเดียวกันแล้ว! พวกแกเตรียมกันยังงี้!”

หญิงสาวด้านหลังพูดว่า “นายท่าน จะโทษพวกนั้นทั้งหมดไม่ได้ค่ะ ที่นี้แปลกมาก ของที่เราเตรียมไว้ล้วนไร้ประสิทธิภาพ พวกเขาไม่มีวิธีอื่นจึงต้องใช้วิธีอื่นๆ แบบนี้ค่ะ”

หัวหน้าพูดด้วยความไม่พอใจ “ซีโย ชิยูกิ พวกเธอสองพี่น้องถูก

ปีนั้นเมียและลูกสาวของจ้าววี่ก้วยหายตัวไป จ้าววี่ก้วยเสียใจ หมด
อาลัยในชีวิต แต่อย่างไรก็ต้องมีชีวิตต่อไป เขาหาบของป่าและสมุนไพร
ไปขายที่ตำบลจื่อผิงฟูเป็นประจำ เขาค้าขายเก่งจึงมักมีนักท่องเที่ยวซื้อ
สินค้าเขาเสมอ

วันหนึ่งเขามาที่ตัวตำบลเช่นเคย บังเอิญพบนักท่องเที่ยวหลายคน
กำลังสอบถามคนที่นั่นถึงภูเขาใหญ่ลูกหนึ่ง บอกว่าเขาลูกนั้นถูกเมฆ
หมอกปกคลุมทั้งปี

จ้าววี่ก้วยได้ยินก็แปลกใจมาก เดิมเขาอาศัยที่เชิงเขาลูกนั้น เพราะ
อยู่ห่างไกลมาก มีน้อยคนที่รู้จัก ทำไมขณะนี้จึงมีคนมาสอบถามถึงภูเขา
ลูกนี้

นักท่องเที่ยวกลุ่มนั้นมีสี่คน หัวหน้าเป็นชายแก่ อีกสามคนเป็น
คนหนุ่ม เขานึกในใจว่าคงมาเที่ยวแล้วบังเอิญได้ยินเรื่องของภูเขาลูกนี้
ทำไมไม่เล่าเรื่องที่ตัวเขารู้ เพื่อให้คนพวกนี้ซื้อของป่า ยังไงก็เป็นการ
ขายของ จึงเดินเข้าไปพูดคุยด้วย

“ภูเขาที่พวกคุณถามหาคือเขาฉีเฟิงไซ่ไหม”

คนเหล่านั้นสีหน้าแปลกใจเล็กน้อยเมื่อได้ฟังแต่กลับเป็นปกติ
อย่างรวดเร็ว ชายแก่ที่เป็นหัวหน้าพูดว่า “พี่ชาย หรือว่าคุณรู้จัก”

จ้าววี่ก้วยพูดไม่ว่า “ผมโตที่เชิงเขาลูกนั้น จะไม่รู้ได้อย่างไร”

พอคนกลุ่มนี้ได้ฟังก็มีสีหน้ายินดีทันที ชายแก่หัวหน้าอ้างว่าตน
ศึกษาทางโบราณคดี ได้ยินว่าที่นั่นมีซากโบราณจึงอยากไปดู ขอให้
จ้าววี่ก้วยช่วยนำทางไป หมู่บ้านที่จ้าววี่ก้วยอาศัยเป็นหมู่บ้านเดียวที่เชิง
เขา นับตั้งแต่ที่เขาจำความได้ยังไม่เคยมีคนแปลกหน้าไปที่นั่น เขาจึง
ลำบากใจ แต่เมื่อนึกถึงคำสั่งบรรพชนที่ห้ามไม่ให้ขึ้นไปบนเขาฉีเฟิง
ไม่ได้ห้ามคนนอกเข้าหมู่บ้าน จึงเริ่มคิดแผนในใจ

จ้าววี่ก้วยอ้างว่ายังขายของป่าไม่หมด ออกเดินทางไม่ได้ คน
พวกนั้นกลับใจกว้าง ล้วงเงินออกมาปึกหนึ่งยื่นให้จ้าววี่ก้วย ชายแก่

ผู้ใหญ่นบ้านยังระบุให้จ้าววี่กั๋วมาร่วมโต๊ะกับแขก ทำให้เขารู้สึก
ได้หน้าเป็นอย่างมาก จึงดื่มเหล้าไปหลายจอก แต่เขาสู้อฤทธิ์เหล้าไม่ไหว
เพียงไม่นานก็เมาไม่ได้สติ เด็กหนุ่มหลายคนจึงช่วยหามเขากลับบ้าน
พอฟื้นขึ้นในเช้าวันต่อมา ดวงอาทิตย์ลอยสูงโด่งแล้ว จ้าววี่กั๋วรู้สึกปวด
ศีรษะอย่างแรง จึงไปที่บ่อโบราณเพื่อตักน้ำดื่ม คิดไม่ถึงว่าพอลออกมา
นอกบ้านถึงกับตะลึงงัน เขาเห็นรอยเลือดป็นใหญ่ข้างบ่อน้ำ จนปากบ่อ
แดงฉาน เขาตะโกนเรียกชื่อคนในหมู่บ้าน แต่ไม่มีเสียงตอบแม้แต่คน
เดียว เขาจึงออกค้นตามบ้านที่ละหลัง ได้ยินเพียงเสียงทากร้องไห้ใน
ห้องใต้ดินบ้านผู้ใหญ่นบ้าน พอเข้าไปดูจึงพบลูกชายผู้ใหญ่นบ้านร้องไห้
อยู่ในห้องผ้าอ้อม เขารีบอุ้มเด็กออกมา แล้ววิ่งออกไปจากหมู่บ้านอย่าง
คลุ้มคลั่ง

หลายวันต่อมาเมื่อจ้าววี่กั๋วกำลังซื้อนมผงที่ร้านขายของใน
จื่อผิงฟู ก็พบชายแก่หัวหน้านาคคนนั้น เพียงแต่ขณะนี้ใบหน้าเขาขาวซีด
มาก และมีเขาเพียงคนเดียว

ทั้งสองพบกันอีกครั้ง จ้าววี่กั๋วจึงอยากถามเขาให้กระจ่าง ทั้งคู่
ไปที่เชิงเขาไม่ไกลออกไป ขณะที่จ้าววี่กั๋วจะเล่นงานชายแก่ เขาก็ชักมีด
ออกมาขู่จ้าววี่กั๋ว พูดเสียงกร้าวว่า “อย่าลืมนสิ แกเป็นคนพาพวกเราเข้าไป
นับจากนี้ไป ห้ามเอ่ยถึงเรื่องนี้ให้ใครรู้ ไม่งั้นแกต้องตาย!”

ชายแก่หัวหน้าพูดจบก็ล้วงเงินก้อนใหญ่และจี้หยกรูปมังกรออก
มา วางตรงหน้าจ้าววี่กั๋ว แล้วสั่งให้เขาไปอาศัยที่เชิงเขาสูงนั้น บอกว่า
อีกหลายปีจะมีคนเอาจี้หยกอย่างเดียวกันมาหาเขา ถ้าหากเขาไม่รักษา
สัญญาก็ต้องตาย พูดจบชายแก่ก็คลำหน้าอกแล้วจากไปอย่างรวดเร็ว

ภายหลังจ้าววี่กั๋วจึงพาเด็กที่เก็บจากห้องใต้ดินบ้านผู้ใหญ่นบ้านมา
ใช้ชีวิตร่วมกัน ตั้งชื่อเขาว่าจ้าวสูง แล้วนำเงินที่ชายแก่ให้มาสร้างโรงเตี๊ยม
ชาวบ้านที่เชิงเขา พ่อลูกคู่นี้อาศัยอยู่ด้วยกันอย่างสงบสุข จ้าววี่กั๋วไม่เคย
เอ่ยถึงเหตุการณ์ครั้งนั้นอีก

ผู้ชาย แต่จ้าววี่ก๊วยเป็นคนกลัวเรื่องเดือดร้อน จึงเตรียมหันหลังกลับไป
จ้าววี่ก๊วยยังไม่ทันย่างเท้าออกไปแม้แต่ก้าวเดียว ก็รู้สึกเย็นวาบ
ที่ต้นคอ พอก้มมองก็เห็นดาบยาววับจ่ออยู่บนคอตนเอง ทำให้ตกใจจน
แข็งขาอ่อน

จ้าววี่ก๊วยค่อยๆ หันไปมอง พบว่าดาบอยู่ในมือของหญิงสาวคน
ที่เพิ่งเปิดประตู ถึงตอนนี้เขาจึงสีหน้าตื่นกลัว

เสียงผู้ชายในห้องดังขึ้นอีกครั้ง “ซิโย เก็บดาบจูลูมา รูลีเนจิ อย่า
เสียมารยาทกับคุณจ้าว เทียนเขาเข้ามาเถอะ”

เมื่อหญิงสาวที่ชื่อซิโยได้ฟังคำสั่งก็ลดดาบลงทันที แล้วสอดคืน
ฝักดาบสีแดงดั่งจี้ก จ้าววี่ก๊วยแอบชำเลืองมอง ดาบเล่มนั้นดูคล้ายดาบ
ขามูไรที่เคยเห็นในโทรทัศน์ ด้ามดาบยังพันด้วยสายประคำ ซิโยผายมือ
เชื้อเทียน จ้าววี่ก๊วยจึงค่อยๆ ผลักประตูที่แง้มอยู่ครึ่งบานออก แล้วเดิน
เข้าไปในห้อง

ขณะนี้ผู้ชายวัยกลางคนผู้หนึ่งกำลังนั่งหลับตาอยู่บนเก้าอี้หวาย
ในห้อง สาวฝาแฝดอีกคนยืนอยู่ด้านหลัง มีดาบยาวฝักสีดำเล่มหนึ่ง
วางพิงที่มุมกำแพงไม่ห่างจากตัวนาง

หลังจากจ้าววี่ก๊วยเข้าไปแล้ว ชายผู้นั้นไม่พูดอะไรและไม่ลืมตา
ขึ้น พอจ้าววี่ก๊วยเงยหน้ามองก็ตกใจแทบตาย เพราะบนใบหน้าชายผู้นี้
มีรอยแผลเป็นสายหนึ่ง เป็นรอยแผลที่เกิดจากดาบ!

ผ่านไปครู่หนึ่งชายคนนั้นจึงเอ่ยขึ้น “ฝีมือดาบของซิยูกิอุดหน้าขึ้น
อีก ถึงขั้นที่ไม่ต้องไปกว่าพี่สาวแล้ว เวลานี้คู่ควรกับดาบโอนิมารุ คุณสีนะ
แล้ว”

หญิงสาวข้างหลังได้ยินคำชมก็ไม่แสดงอาการดีใจ สีหน้ายังคง
เย็นชาเช่นเดิม ชายคนนั้นโบกมือเบาๆ ซิโยกับซิยูกิมาเยือนคู่กันทันที
ค้อมคารวะชายผู้นั้นแล้วเดินออกไปจากห้อง บัดนี้ในห้องจึงเหลือเพียง
จ้าววี่ก๊วยกับชายผู้นั้น

เมื่อชายผู้นั้นไม่เอ่ยปากพูด จ้าววี้กั๋ยก็ไม่กล้าพูด คนพวกนี้จู้ๆ ก็ชักดาบออกมา เขาจึงหวังเพียงว่าให้พวกเขารีบไปจากโรงเตี๊ยมเร็ว หน่อย ทั้งสองอยู่ในสภาพนิ่งเงียบเช่นนั้น

ผ่านไปครู่ใหญ่ในที่สุดชายผู้นี้ก็ลืมตา แล้วเพ่งมองจ้าววี้กั๋ยอย่าง ละเอียด จากนั้นจึงพูดว่า “คุณจ้าว หลายสิบปีผ่านไป สบายดีหรือ”

จ้าววี้กั๋ยแปลกใจ หลายสิบปีหรือ เขาถามอย่างดังเล “แขกท่านนี้ ขอลาหน่อย รู้จักผมหรือครับ”

ชายคนนั้นหันเหาะรำ เกาะเก้าอี้ลุกขึ้นยืน เดินมาตรงหน้าจ้าววี้กั๋ย แล้วล้วงของสิ่งหนึ่งออกมาจากอกเสื้อ ค่อยๆ กางมือออก ปรากฏว่าเป็น จี้หยกรูปมังกร!

จ้าววี้กั๋ยตะลึงงัน แล้วล้วงกล่องที่ห่อด้วยผ้าสำลีออกมาจาก อกเสื้อของตนเอง เปิดออกด้วยมือที่สั่นระริก ในนั้นมีจี้หยกอันหนึ่งซึ่ง เหมือนกันอย่างไม่ผิดเพี้ยน เวลาผ่านไปหลายสิบปี คำพูดของชายแก่ หัวหน้าในครั้งนั้นได้รับการพิสูจน์แล้ว ในที่สุดจี้หยกอีกอันก็ปรากฏขึ้น เขารู้แก่ใจดี ชายตรงหน้าก็คือคนที่ชายแก่ผู้นั้นสั่งให้เขารอนั่นเอง

ชายคนนั้นหยิบจี้หยกในมือจ้าววี้กั๋ย ลูบคลำเบาๆ แล้วเก็บใส่ อกเสื้อพร้อมกับจี้หยกอีกอัน จากนั้นจึงบอกว่า “คุณเก็บรักษาจี้หยก อันนี้ได้ดีเยี่ยม คุณจ้าว คุณรักษาสัตย์ญาดีมาก ผมคิดว่าความร่วมมือกัน ครั้งนี้ของเราน่าจะสนุกกว่าครั้งก่อนที่คุณร่วมมือกับผม!”

“ปู่คุณหรือ” จ้าววี้กั๋ยถาม

ชายคนนั้นหันหลังแล้วพูดว่า “ครั้งนั้นปู่ผมเป็นคนมอบจี้หยก ให้คุณ ท่านคือโมซิซูกิ ฮาเนเกะประมุขตระกูลโมซิซูกิแห่งญี่ปุ่น สมัยที่ คุณปู่ยังหนุ่มได้ติดตามกองทัพมายังประเทศจีน ใช้เวลาชั่วชีวิตตามหา ของสิ่งหนึ่ง กระทั่งท่านได้พบคุณจึงมีเบาะแสบ้าง คิดไม่ถึงว่าต่อมา ท่านได้รับบาดเจ็บหนัก พกกลับถึงประเทศไม่นานก็จากโลกไป งานที่ ท่านทำไม่เสร็จครั้งนั้น ผมต้องมาทำให้เสร็จ”

เขาจริงๆ ในเมื่อต้องมาในที่สุดก็มาจนได้ จ้าววี่กั๋วถามว่า “ถ้าฉัน
คุณต้องการให้ผมทำอะไร จะให้ผมนำทางไปที่หมู่บ้านไซ่โหม หมู่บ้านนั้น
ไม่มีคนอาศัยแล้ว ชาวบ้านทั้งหมดถูกปู่คุณ...”

“คุณจ้าว!” ชายคนนั้นพูดแทรกขึ้น “เรื่องครั้งนั้น คุณเองก็มีส่วน
รับผิดชอบจริงไหม ถ้าไม่ใช่เพราะคุณ ปู่ผมจะหาหมู่บ้านนั้นเจอหรือ”
จ้าววี่กั๋วรู้สึกผิดในใจ ได้แต่ก้มหน้านิ่งไม่พูดอะไรอีก

ชายคนนั้นพูดต่อ “คุณช่วยผมหาคนที่เชี่ยวชาญวิชาเต๋าของ
จีน หาเจอเมื่อไหร่ก็ให้แจ้งผม ผมพักที่โรงแรมฟูหรงจวีด้านล่างของเขา
ชิงเฉิง”

ชายคนนั้นพูดจบก็หันหลังเดินจากไป ทิ้งเงินไว้ปึกหนึ่ง ก่อนไป
เขาบอกว่า “ผมชื่อโมซิชูกิ อิชิกิ”

จ้าววี่กั๋วปาดเหงื่อบนหน้าผาก แล้วมองดูรอยสีแดงเป็นสายที่
ลำคอตนเองในกระจก เขาตัดสินใจอย่างเฉียบขาด เก็บเงินปึกใหญ่แล้ว
เดินออกจากห้อง

เนื่องจากที่นี้เป็นเชิงเขาชิงเฉิง มีผู้คนมากมายมากวุ่นไหว้อาราม
เต๋า จะหานักพรตสักสองสามคนจึงเป็นเรื่องที่ง่ายตาย แต่กูเรื่องและใช้
เงินบ้าง คำนั้นจ้าววี่กั๋วพานักพรตหลายรูปมาที่บ้าน แล้วรีไปที่โรงแรม
ฟูหรงจวี เชิญโมซิชูกิ อิชิกิมาดู คิดไม่ถึงว่าจะถูกเขาตำหนิอย่างรุนแรง
บอกว่านักพรตพวกนี้ใช้ไม่ได้

วันต่อมาจ้าววี่กั๋วหานักพรตมาอีกหลายรูป ก็ถูกโมซิชูกิ อิชิกิ
ปฏิเสธอีก หลายวันต่อเนื่องกันจ้าววี่กั๋วเที่ยวค้นหานักพรตในแถบนั้น
จนหมด แต่ไม่มีนักพรตรูปใดที่ทำให้โมซิชูกิ อิชิกิพอใจได้เลย ต่อมา
โมซิชูกิ อิชิกิจึงตัดสินใจสร้างเรือนหลังหนึ่งในบริเวณบ้านจ้าววี่กั๋ว แต่
มักขังตัวเองอยู่ในบ้านไม่ออกไปไหน

เวลาผ่านไปสามปีอย่างฉับไว จ้าวสูงปลดประจำการจากทหารกลับ
มาบ้าน ระหว่างนั้นจ้าววี่กั๋วลอบพานักพรตไม่น้อยมาให้โมซิชูกิ อิชิกิ

เมื่อพวกเขาพบเห็นร่องรอยของจาเหวินปินกับพวก ก็เหลือเพียงสามคน ไม่เห็นตาแก่อ้วนกับหญิงสาวแล้ว

ซียอกคิดว่าสถานการณ์อาจพลิกผันจึงสงบนิ่งอยู่ คอยเฝ้าสังเกตความเคลื่อนไหวของทั้งสามห่างๆ จนกระทั่งตกลางคืน ก็เห็นเขาจือลงไปบ่อ จากนั้นฝนก็ตกหนัก มีน้ำพุ่งออกมาจากบ่อโบราณ

ซียอหวาดหวั่นต่อปรากฏการณ์ประหลาดที่เกิดขึ้น ไม่กล้าบุกโจมตีอย่างนุ่มนวล จึงตามพ่อเต๋าจ้าวมาหลบซ่อนในบ้านร้างหลังหนึ่งในหมู่บ้าน จนกระทั่งเช้าตรู่วันรุ่งขึ้นจึงพบว่าจาเหวินปินลงไปบ่อน้ำ จากนั้นก็เกิดมังกรเขียวออกจากบ่อน้ำ จ้าวอวี้กั๊ยกตกใจกลัวจนปัสสาวะราด พร่ำพูดแต่ว่าบรรพชนแสดงอิทธิฤทธิ์ ถ้าไม่ใช่เพราะถูกดาบจู่สุมารุสึเนจิจ้อคอง คงแผ่นหนีจากหมู่บ้านไปแล้ว เมื่อจ้าวอวี้กั๊ยกเห็นว่าไม่มีทางหนีได้ จึงคุกเข่าลงกับพื้นอ่อนนอบบรรพชนไทยกโทษ โมโมอิ ซียอไม่ใส่ใจ คอยเฝ้าดูความเคลื่อนไหวที่ปากบ่อ กระทั่งเขาจือและจ้าวสุงลงไปบ่อโบราณจึงวิ่งไปที่นั่น

ที่ปากบ่อเหลือเพียงเชือกไต่เขา บ่อโบราณลึกจนมองไม่เห็นก้นบ่อ มองอะไรไม่เห็น ซียอคว้าวิทยุสื่อสารออกมาเรียกโมชิซุกิ อิชิกิ แล้วพบว่าคลื่นวิทยุถูกรบกวนโดยคลื่นเชิง เมื่อสนใจจึงทำได้เพียงดิ่งเชือกไต่เขาขึ้นมา แล้วกลับไปรายงานโมชิซุกิ อิชิกิ จึงเสียเวลาไปหลายชั่วโมง เมื่อโมชิซุกิ อิชิกินำคนมาถึง หมู่บ้านอยู่ในสภาพพังทลาย เวลานี้จาเหวินปินมาถึงทางแยกของแม่น้ำใต้ดินแล้ว

ซียอรายงานสภาพการณ์ที่เธอพบเห็นอย่างละเอียด โมชิซุกิ อิชิกิ แปลกใจมากกว่าตาแก่อ้วนกับหญิงสาวหายไปไหน เขาคิดเผื่อว่าจาเหวินปินอาจทิ้งสัญญาณลับไว้ในบริเวณใกล้เคียง จึงสั่งให้คนรื้อค้นทั่วหมู่บ้าน ยกเว้นศาลบรรพชนสี่แห่งนั้น

ปู่ของเขาได้กำชับไว้ว่ามีเรือนสี่หลังในหมู่บ้านเป็นที่ที่คนไม่ควรย่างกรายเข้าไป เข้าไปไม่ได้เด็ดขาด แต่โมชิซุกิ อิชิกิกลับไม่เชื่อเรื่อง

ผีสาว อาศัยที่ต้นมีดาดที่มีชื่อเสียงสองเล่ม คือดาบจุมมารู สีเนจ และดาบโอนิมารู คุณสินะ จึงพาคนเปิดประตูใหญ่ของศาลบรรพชน

โมโมอิ ชิโยถือดาบจุมมารู สีเนจอยู่ในมือ ดาบเล่มนี้เดิมเป็นดาบในครอบครองของพระนิชิเง็งพระสงฆ์ที่ยิ่งใหญ่ของญี่ปุ่นซึ่งเร้นกายบนภูเขามิโนบุ ฝึกดาบเป็นสีแดง ด้ามดาบพันด้วยลูกประคำ เนื่องจากเป็นดาบคู่กายของผู้มีบุญหลายท่าน จึงดูดซับพลังลึกลับไว้มากมาย นานเข้าจึงสามารถทำลายความชั่วร้ายพิทักษ์ความดีงาม ถือเป็นหนึ่งใน ‘ห้าสุดยอดดาบ’ ของญี่ปุ่น

ส่วนในมือของโมโมอิ ชิโยก็เป็นดาบโอนิมารู คุณสินะที่มีชื่อเสียงเป็นยอดดาบที่คุณสินะช่างตีดาบถือศीलกินเจใช้เวลาสร้างถึงสามปี ตามตำนานเชื่อว่าในสมัยที่โฮโจ โทคิมัสะโชกุนคนแรกของรัฐบาลทหารคามาคูระครองอำนาจ แม้ทัพคนหนึ่งได้ใช้ดาบเล่มนี้บั่นศีรษะผีในความฝัน จึงตั้งชื่อดาบว่าโอนิมารู (หัวผี) ต่อมาตระกูลโฮโจล่มสลาย ดาบนี้จึงตกมาอยู่ในหมู่บ้าน ฝึกดาบสีดำขลับ รูปร่างธรรมดาสามัญ แต่เป็นดาบวิเศษชั้นเลิศ และถูกจัดเป็นหนึ่งใน ‘ห้าสุดยอดดาบ’ ของญี่ปุ่นเช่นเดียวกัน

เกี่ยวกับตระกูลโมชิซุกินั้นกล่าวได้ว่าเป็นตระกูลซามูไรตระกูลหนึ่ง ยิ่งกว่านั้นยังเป็นกองทหารลับขนาดเล็กที่คอยเสาะหาสิ่งมีค่าที่หายากให้แก่ราชสำนักญี่ปุ่น ตั้งแต่เมื่อพันปีก่อนก็มีตำนานรำลือว่ามีของสิ่งหนึ่งอยู่ในประเทศจีน มีความสำคัญต่อการดำรงอยู่หรือล่มสลายของญี่ปุ่น ตำนานเล่าว่าเมื่อพันปีก่อนชาววอเหริน* ได้พบของสิ่งหนึ่งที่ชายหาด จึงนำกลับไปญี่ปุ่นถวายให้แก่ราชสำนัก คนทั้งหลายไม่รู้ความเป็นมาของของสิ่งนี้ จึงเรียกโหราจารย์ของราชสำนักมา พอโหราจารย์เห็นของสิ่งนั้นก็ก้มลงกราบอย่างพิเนอบพิเทา เขาพูดต่อพระจักรพรรดิว่า

* ชื่อที่ชาวจีนสมัยโบราณเรียกคนญี่ปุ่น

ของสิ่งนี้เกี่ยวพันกับความอยู่รอดหรือล่มสลายของญี่ปุ่น แต่ก็เป็นเพียงส่วนหนึ่งของของเดิม โดยที่ของเดิมนั้นยังอยู่ในจีน หากสามารถค้นหาของเดิมได้ เาของสองชิ้นนี้มารวมกัน ชะตากรรมของประเทศญี่ปุ่นก็จะอยู่ในมือของราชสำนัก

ไม่เพียงเท่านั้นประวัติศาสตร์และความเป็นมาในอดีตทั้งหมดของญี่ปุ่นเกี่ยวพันกับของสิ่งนี้อย่างแนบแน่น ยังมีอาณาภพถึงขั้นขึ้นฟ้ามุดดินได้ หลังจากนั้นราชสำนักจึงทำการคัดเลือกชามูในระดับแนวหน้าเป็นการเฉพาะ ทำการฝึกฝนเพื่อไปตามหาของดังกล่าวที่ประเทศจีน แล้วนำกลับมายังญี่ปุ่น

บรรพบุรุษของตระกูลโมชิซุกิคือผู้ที่ถูกคัดเลือกให้รับหน้าที่นั้นในเวลานั้น

ครั้งนั้นโมชิซุกิ ฮาเนเกะหัวหน้าตระกูลโมชิซุกิซึ่งก็คือปู่ของโมชิซุกิ อิซึกิอยู่ในดินแดนปาสุโดยตลอดเพื่อค้นหาสิ่งของในตำนานดังกล่าว หลังผ่านการรบกวนไปมาหลายครั้ง ในที่สุดก็พุ่งเป้ามาที่เขาฉีเฟิง

โมชิซุกิ ฮาเนเกะสั่งให้สมาชิกคนทั้งหมู่บ้านเพื่อปิดปาก หลังจากนั้นก็นุกขึ้นเขาฉีเฟิงตลอดคืน

แต่ไม่รู้ว่าพวกเขาเผชิญกับอันตรายอะไรบนเขาฉีเฟิง สุดท้ายมีเพียงโมชิซุกิ ฮาเนเกะที่กลับมาพร้อมกับบาดเจ็บสาหัส อาศัยแรงฮึดเหือกสุดท้ายตามหาจ้าวอ๊กกี๋จนพบ และได้ตกลงกับเขาให้รอคอย

หลังจากกลับมาประเทศโมชิซุกิ ฮาเนเกะรู้ตัวว่าตนเองมีเวลาอีกไม่นาน จึงสั่งเสียเรื่องนี้กับผู้สืบทอดของตระกูล นั่นคือบิดาของโมชิซุกิ อิซึกิ โมชิซุกิ ฮาเนเกะกล่าวว่าเขาฉีเฟิงได้รับการปกป้องด้วยค่ายกลโบราณขนาดใหญ่เป็นชั้นๆ ความลึกลับพิสดารไม่ใช่ชาวญี่ปุ่นอย่างพวกเขาจะทำลายได้ ถ้าต้องการเข้าไปบนเขาจำเป็นต้องหานักพรตที่เชี่ยวชาญห้าธาตุและปากว่า สั่งเสียจบก็สิ้นใจ

หลังจากนั้นบิดาของโมชิซุกิ อิซึกิก็มุ่งมั่นศึกษาวิชาเต๋าของจีน

ด้วยตนเอง แต่ความลึกลับในนั้นไม่ใช่คนนอกอย่างเขาจะเข้าใจได้ง่ายๆ เขาจึงฝากความหวังนี้ไว้กับโมซิซูกิ อิชิกิที่ยังเยาว์วัย

โมซิซูกิ อิชิกิถูกส่งตัวไปบ่มเพาะให้เป็นชาวเงินธรรมชาติตั้งแต่เล็ก เขาเคยตระเวนไปเยือนอารามเต๋าใหญ่เล็กตามขุนเขาที่มีชื่อเสียง เพื่อฝันว่าจะเรียนรู้แก่นแท้ของวิชาเต๋าจากที่นั่น แต่จิตใจที่เจตนาธรรมของเขาไม่ถูกต้อง ย่อมไม่อาจเข้าถึงลึกลับแห่งเต๋าได้ จึงศึกษาได้เพียงผิวเผินแล้วเดินทางกลับประเทศ

โมซิซูกิ อิชิกิมีนิสัยขอดดีถือตนเป็นใหญ่ หลังจากกลับไปญี่ปุ่นไม่นานก็เกิดวิวาทกับผู้อื่น เขาได้รับบาดเจ็บในการดวลดาบแบบซามูไร จนใบหน้าเสียโฉม จากนั้นจึงเร่ร่อนกายทุ่มเทศศึกษาวิชาเต๋า แต่เพราะพื้นฐานไม่แน่น จึงศึกษาได้เพียงผิวเผินเท่านั้น

แต่เขาได้พบความจริงข้อหนึ่ง นั่นคือแม้ว่าลัทธิเต๋าจะถือกำเนิดในประเทศจีน แต่ผู้คนก็ไม่ได้เรียนรู้ในวัฒนธรรมเต๋าอย่างลึกซึ้ง เนื่องจากมีหลายสิ่งหลายสาบสูญไปตามกาลเวลา จมหายไปในสายธารแห่งประวัติศาสตร์อันยาวนานหรือถูกฝังกลบลึกลงไปในดิน โดยเฉพาะเมื่อทฤษฎีเต๋าประสานกับคาถา มีของสิ่งหนึ่งที่สำคัญอย่างยิ่งยวด นั่นคือตราประทับใหญ่ หากไม่มีของชิ้นนี้ ต่อให้วาดยันต์ สิ่งี่วาดออกมาก็ใช้ประโยชน์ไม่ได้ ของสิ่งนี้ก็คือสัญลักษณ์ที่บ่งบอกฐานะ

ภายหลังเขากลับมาประเทศจีนอีกครั้งเพื่อเสาะหาตราประทับโบราณของเต๋าที่แท้จริง แต่จิตใจที่ไปเยือนสถานที่มากมายแต่ไม่ได้ผล จึงตัดสินใจตามหานักพรตที่เก่งจริง เพื่อให้ช่วยเบิกทางให้ตน ตามหาถึงสามปีก็ยังไม่พบ จนกระทั่งจาเหวินปินปรากฏตัวขึ้น

ครั้งแรกที่เห็นจาเหวินปิน เขาก็มั่นใจว่าเป็นคนผู้นี้ บางทีอาจเพราะโมซิซูกิ อิชิกิเคยศึกษาวิชาเต๋า และจาเหวินปินมีกลิ่นอายแห่งความเป็นเต๋าแผ่ซ่านออกมา ทำให้เขายอมรับทันที

ตระกูลโมโมอิเดิมที่ก็เป็นตระกูลลับที่รับใช้ราชสำนักญี่ปุ่น ที่

สำคัญทำหน้าที่รักษาความปลอดภัย แต่ต่อมาในช่วงสงครามโลกครั้งที่สองตระกูลโมชิซุกิโดดเด่นขึ้นสุดขีด จึงค่อยๆ ควบคุมกองกำลังกลุ่มนี้ จากนั้นตระกูลโมอิซึกิขึ้นต่อตระกูลโมชิซุกิ

สตรีของตระกูลโมอิซึกิชื่อเสียงที่สุดในประวัติศาสตร์เคยมียอดนักดาบขึ้นสุดยอดหลายคน เนื่องจากสองสาวพี่น้องฝาแฝดชิโยและชิยุกิมีพื้นฐานดีเยี่ยม จึงถูกตระกูลโมชิซุกิพามาประเทศจีนตั้งแต่เล็ก ได้รับการสอนจากอาจารย์ดาบขึ้นสุดยอดของราชสำนัก ทั้งยังได้รับดาบสำคัญสองเล่มของชาติคือดาบจุมารุ สึเนจิและดาบโอนิมารุ คุณินิยะเพื่อประโยชน์ในการค้นหาของขึ้นนั้นในอนาคต

ในที่สุดเมื่อจาเหวินปินปรากฏตัวขึ้น โมชิซุกิ อิซึกิไม่อาจจะรับความตื่นเต้นดีใจไว้ได้ ตามหามาหลายปีติด ในที่สุดก็พบกบฏแจที่จะไขข้อจำกัดได้ ขอเพียงตามหลังพวกเขาไป ปล่อยให้จาเหวินปินขจัดอุปสรรคที่เกิดขวางอยู่ ตัวเขาก็สามารถได้สิ่งของในตำนานได้

ขณะที่โมชิซุกิ อิซึกิลงมาถึงก้นบ่อ ก็ประหลาดใจกับซากโบราณที่ถูกขุดขึ้นนี้ พอเผ่าจ้วงคิดไม่ถึงว่าด้านล่างของบ่อน้ำที่ตนเองใช้ดื่มกินมาหลายปีจะมีสภาพเช่นนี้ หลังจากที่พวกเขาพร้อมพลกันแล้วก็มุ่งหน้าต่อไปในเส้นทางที่จาเหวินปินกับพวกผ่านไป

โมชิซุกิ อิซึกิดีใจจนแทบคลั่ง เขาคิดว่าตนเองได้เดินบนเส้นทางที่ต่างไปจากบรรพบุรุษ ทั้งยังปลอบปล้ำกับการตัดสินใจของตนเอง เขาโบกมือให้สัญญาณ ทั้งคณะจึงออกเดินทางไปยังข้างหน้า โดยหารู้ไม่ว่าสิ่งที่รอพวกเขาอยู่คือหอนอนใหม่กินศพนับหมื่นตัวซึ่งสูญเสียผู้นำไปและกำลังรอการแก้แค้น...

จาเหวินปินยอมไม่รู้ว่าตนเองกลายเป็นกองหน้าเปิดทางให้ผู้อื่น แพ้ไม่บรรทุกห้าชีวิตเล่นทวนขึ้นตามสายน้ำที่ไหลเอื่อยๆ พื้นที่ว่างในถ้ำของแควสาขาไม่ได้เล็กไปกว่าแม่น้ำสายหลักข้างนอก

ตลอดทางจาเหวินปินไม่กล้าผ่อนคลายความระมัดระวังลงแม้แต่น้อย ถ้าได้คืนที่ดูสงบเงียบแห่งนี้ราวกับเติมไปด้วยอันตรายที่ไม่รู้ตลอดเวลา เขากุมกระบี่เจ็ดดาวไว้ในมือแน่น ขณะที่เขาจ้องกับจั่วสูงถ่อแพไม้ไปก็เพ่งมองผิวน้ำไม่วางตา สวรรค์เท่านั้นที่รู้ว่าที่นี่จะมีหนอนยักษ์หรือคางคกตัวมหึมาโผล่ออกมาหรือไม่

ถึงตอนนี้พวกเขาเข้าสู่แควสาขาทางซ้ายครึ่งชั่วโมงแล้ว คิดตามความเร็วที่เคลื่อนไปข้างหน้าขณะนี้ ก็คงเดินทางมาได้เพียงห้าลี้ เมื่อมองไปเห็นแต่ความมืดอย่างไม่มีที่สิ้นสุดก็ทำให้หมดเรี่ยวแรงที่จะจำพายต่อไป จู่ๆ แสงสปอตไลท์ที่ฉายนำทางไปก็กระจายออก เบื้องหน้ากว้างขึ้นทันที

จาเหวินปินรีบตะโกนบอก “ระวัง! ข้างหน้ามีสิ่งผิดปกติ!”

เขาจ้องกับจั่วสูงรีบใช้ไม้พายยันแพไว้ไม่ให้เคลื่อนไปตามกระแสน้ำ จาเหวินปินยืนอยู่ด้านหน้าของแพ ใช้สปอตไลท์ส่องดูสภาพเบื้องหน้า นี่เป็นค้ำน้ำที่กว้างมาก กระแสน้ำตอมนบนไหลชัดมาจนถึงที่นี่กลายเป็นแอ่งน้ำวน ขอเพียงข้ามปากถ้ำที่นี้ไปพวกเขาก็จะเข้าสู่ผืนน้ำนี้

ที่ใจกลางน้ำวนมีอะไรบางอย่างดึงดูดสายตาจาเหวินปิน ของลักษณะสีเหลี่ยมหมุนไปตามกระแสน้ำไม่หยุด ยังดีที่ความเร็วไม่มากนัก พอจาเหวินปินเพ่งมองคาดไม่ถึงว่าจะเป็นโลงศพใบหนึ่ง!

ทำไมที่นี่จึงมีโลงศพ และยังเป็นโลงที่ทำจากไม้ เนื่องจากที่นี่ไม่มีผู้คนอาศัยนานแล้ว โดยทั่วไปถ้าโลงไม้นี้ไหลมาจากเหนือน้ำ ก็น่าจะผุสลายไปแล้ว ยกเว้นไม้หนานมูสีทองที่ล้ำค่าไม่มีไม้ชนิดอื่นที่สามารถแช่อยู่ในน้ำได้หลายพันปีอีกแล้ว

จาเหวินปินดึงไม้วัดระดับน้ำออกมาจากอกเสื้อ ปกติเขาใช้ของสิ่งนี้เพื่อการดูวงจู้ย สามารถใช้วัดความลาดชัน

จาเหวินปินวางไม้วัดระดับน้ำบนแพไม้ ตรงกลางของไม้วัดระดับน้ำมีฟองอากาศอยู่อันหนึ่ง ขยับเล็กน้อยก็เลื่อนลงไปข้างล่าง นี่แสดงว่า

พวกเขาเดินทางย้อนขึ้นไปข้างบนตลอดเวลา ทั้งความลาดชันก็ไม่น้อยจาเหวินปินประเมินว่าระยะห่างจากกันบ่อถึงขณะนี้ เมื่อพิจารณาตามความชันนี้ ตำแหน่งที่พวกเขาอยู่เวลานี้เป็นไปได้มากกว่าสูงกว่าระดับหมู่บ้านมาก

เขาจื่ออี้ไม่พ่ายแพ้ไม่ไว้พลาถถามว่า “พี่เหวินปิน พบอะไรไหม”

จาเหวินปินมองดูโถงศพที่หมุนคว้างอยู่ คิดว่าหากจะผ่านไป ดูเหมือนต้องแล่นอ้อมข้างโถงศพไป ไม่มีทางอื่น จึงบอกว่า “ไม่มีอะไรก็แค่โถงศพใบหนึ่ง เดี่ยวพ่ายไป พวกเราอยู่ห่างมันหน่อยก็แล้วกัน”

บึงน้ำเป็นรูปวงกลม เนื่องจากผนังศิลาทั้งสี่ด้านอยู่ใกล้ จึงมองเห็นไม่ชัด แต่ทั้งสามหนุ่มมีความห้าวหาญผิदनุษย์ ทั้งยังผ่านการทดสอบที่เสี่ยงเป็นเสี่ยงตายมาแล้ว เพียงแต่เห็นจาเหวินปินยกมือทำสัญญาณให้ไปข้างหน้า เขาจื่ออี้และจ้าวสูงก็ใช้ไม้พ่ายยันผนังหิน ทำให้ไม้แล่นเข้าสู่บึงน้ำอย่างช้าๆ

ระหว่างทางจาเหวินปินมองสำรวจจิงน้ำอย่างละเอียด มีเนื้อที่เท่ากับสนามฟุตบอล รูปร่างกลมอย่างเป็นระเบียบ มองไม่ออกว่ามีอะไรแปลกประหลาด

จนมาถึงครึ่งทางจ้าวสูงจึงร้องบอก “ดูสิ ด้านนั้นยังมีโถงศพอีกใบหนึ่ง!”

เมื่อมองไปตามทิศทางที่จ้าวสูงชี้ก็เห็นมีโถงศพอีกใบหมุนคว้างอยู่กับที่ จาเหวินปินประหลาดใจมาก ทำไมก่อนหน้าจึงมองไม่เห็นโถงใบนี้

จาเหวินปินบอกให้ชะลอแพอยู่กับที่ เขายืนบนแพพิจารณาโถงศพทั้งสองใบอย่างละเอียด ครู่หนึ่งจึงพบว่าโถงศพทั้งสองใบแทบจะเหมือนกันทั้งรูปลักษณะ ขนาดและวัสดุ อีกทั้งโถงใบหนึ่งหันหน้าเข้าหาปากถ้ำ ส่วนโถงอีกใบอยู่ในแนวเดียวกัน ดังนั้นเมื่อเขามองจากปากถ้ำ โถงใบหลังจึงถูกโถงใบหน้าบังมิด บวกกับแสงสว่างที่ไม่เพียงพอ เขาจึงมองไม่เห็น

ไม่ขึ้นแล้ว แต่แพก็ยังคงถอยกลับไป เขาจำพายุในมือ พลังบอกว่า “ฉันพายุสุดชีวิตแล้ว แต่ก็ยังไม่ได้ผล พี่เหวินปิ่น พี่ว่าเกิดอะไรขึ้น”

จาเหวินปิ่นเองก็ไม่ได้อยู่เฉย เขาใช้ไม้ท่อนหนึ่งช่วยพายุ เมื่อเห็นว่าแพแล่นออกไปไม่ได้ก็วิตกเช่นกัน เขาหายใจหอบพลังบอกว่า “สภาพของน้ำที่นี้ซับซ้อนกว่าที่เราคาด ออกแรงอีกหน่อย ขอเพียงออกจากปากถ้าได้ก็พอ” พุดจบก็ออกแรงพายุต่อ

ผ่านไปอีกราวครึ่งชั่วโมง ทั้งสามต่างเหนื่อยล้าจนหมดแรงนอนแผ่อยู่บนแพ หายใจหอบ แต่ไม่เพียงแพจะไม่เคลื่อนไปข้างหน้า ตรงกันข้ามยังถอยไปอีกถึงสิบเมตร ไม่ใช่เพราะพวกเขาขอมแพ้ แต่ขณะนี้ไร้เรี่ยวแรงแล้ว

จาเหวินปิ่นพุดทั้งที่หายใจหอบ “พักเหนื่อยก่อน พายุจนตายก็ยังไม่ยอมอยู่ตรงนี้ รอให้แรงพื่นก่อน”

แพลอยไปตามกระแส น้ำตรงไปยังโคงศพ แต่จนแล้วจนรอดก็รักษาระยะห่างจากมัน แม้จาเหวินปิ่นจะหมดแรงแล้ว แต่สายตายังดี เขาคอยเฝ้าสังเกตทิศทางการเคลื่อนที่ของแพ

เขาพบว่าเมื่อแพเข้าใกล้โคงศพ กลับตีโค้งออกไปด้านนอกอย่างคาดไม่ถึง จนอ้อมโคงศพไปนั้นไป แล้วเคลื่อนต่อไปตามกระแส น้ำ จนเมื่อเข้ามาใกล้โคงศพใบที่เห็นครั้งแรก ก็ตีโค้งเข้าด้านใน อ้อมโคงศพใบนั้นไป ย้อนกลับมาจุดเดิม

เขาจู่กับจ้วงสูงก็สังเกตเห็นปรากฏการณ์ประหลาดนี้ ต่างตะเกียกตะกายลุกนั่ง นึกสงสัยว่าทำไมจึงกลับมาอีก

ที่ทำให้จาเหวินปิ่นตื่นตระหนกอย่างแท้จริงนั้นไม่ใช่การย้อนกลับมาที่จุดเดิม แต่เป็นการที่แพเคลื่อนไปตามแกนของเส้นที่ลากเชื่อมโคงศพสองใบนั้น เป็นรูปตัว ‘S’ อ้อมผ่านโคงศพทั้งสองใบย้อนกลับมาที่จุดเดิมอย่างน่าประหลาด ต้องรู้ว่าในสภาพที่ไม่มีลมและปัจจัยอื่นรบกวน ไม้ท่อนหนึ่งไม่ว่าจะอย่างไรก็ไม่สามารถเคลื่อนที่เป็นรูปตัว ‘S’ ได้

นี่เป็นเรื่องที่เหนือกฎเกณฑ์ทั่วไป!

จาเหวินปินตรวจดูสภาพน้ำอย่างละเอียด แต่ไม่พบอะไรผิดปกติ ใช้สเปคโตไลต์ส่องก็มองไม่เห็นกันบิ่ง มีเพียงโลงสองใบนั้นที่หมุ่นไม่หยุด ยิ่งทำให้รู้สึกหงุดหงิดขึ้น จาเหวินปินว่า “เราลองดูกันอีกครั้ง คราวนี้ไปทางซ้าย ถ้ายังออกไปไม่ได้ค่อยคิดหาวิธีอื่น”

แพเคลื่อนไปข้างหน้าอย่างสะดวกเสียบหนึ่งศิลาด้านซ้าย เมื่อเข้าใกล้จุดที่พายต่อไปไม่ได้เมื่อครู่ หลังจากทั้งสามพักเล็กน้อยก็ได้ยินเสียงจาเหวินปินร้องสั่ง “บุก!” จากนั้นพายทั้งสามอันก็จ้วงน้ำจนน้ำแตกกระจาย อีกไม่ถึงหนึ่งเมตรแล้ว! พวกเขาพายต่อไปข้างหน้าโดยไม่หยุด ยิ่งเร็วขึ้นด้วย

แต่ความจริงมักจะทำให้จนปัญญา แพไม่ขยับเขยื้อนอีกแล้ว! ไม่ว่าทั้งสามจะออกแรงแค่ไหนก็เคลื่อนไปข้างหน้าไม่ได้แม้แต่น้อย แพค่อยๆ ถอยกลับไปอีก แพบจะไปตามเส้นทางเดิม อ้อมโลงศพสองใบนั้น แล้วกลับมาที่จุดเดิมอีกครั้ง

จาเหวินปินนึกทบทวนแนวการเคลื่อนที่ของแพทั้งสองครั้ง แล้วพูดว่า “ฉีเหมินตุ้นเจี่ย*”

“ฉีเหมินตุ้นเจี่ย!” เขาจี้กับจ้าวสูงพูดขึ้นมาพร้อมกัน

จาเหวินปินพยักหน้า “น่าจะใช่ฉีเหมินตุ้นเจี่ยแล้วละ ไม่ต้องโทษว่าเราแรงไม่พอหรอก ถ้าหาเส้นทางที่ถูกต้องไม่ได้ เอาแต่พายสะเปะสะปะ อยู่ในบึงน้ำนี้ พายจนเหนื่อยตายก็ออกไปไม่ได้”

“จั้นจะทำยังไง” เขาจี้ถามด้วยความร้อนใจ

จาเหวินปินมองดูพื้นน้ำเบื้องหน้าคลื่นไม่แรง เขาจึงล้วงเข็มทิศออกมา ขณะนี้เข็มชี้ไปที่ปากทางฝั่งตรงข้าม

เขาเก็บเข็มทิศแล้วว่า “ไม่ต้องกลัว แค่อายกลฉีเหมินตุ้นเจี่ยรั้ง

* ค่ายกลประตูปิศดาร

เราไว้ไม่ได้หรอก เตียวไปตามเส้นทางที่ผมบอก ผมบอกให้หยุดก็หยุด ปากทางที่ฝั่งตรงข้ามเป็นทิศใต้ เวลานี้จุดที่เราอยู่เป็นทิศเหนือ จำได้แล้วใช่ไหม”

“จำได้แล้วครับ”

“พวกคุณตั้งใจฟัง ที่เรียกว่าค่ายกลฉีเหมินตุ้นเจ็ยมีทั้งหมดแปด ประตู คือประตูพัก ประตูเป็น ประตูบาดเจ็บ ประตูปิดกั้น ประตูภาพ ประตูตาย ประตูตกใจ และประตูเปิด จากตำแหน่งที่อยู่ตอนนี้ จะยังงัยก็ออกไปไม่ได้ มีแต่ต้องอ้อมไปที่ ‘ประตูเป็น’ ทางทิศตะวันออก แล้วพวยไปตรงกลาง ไปถึงตำแหน่งตรงกลางระหว่างโถงสองโบนั้น แล้วบุกออกไปทาง ‘ประตูพัก’ ด้านทิศตะวันตกเฉียงใต้ จากนั้นย้อนกลับไปที่ทิศเหนือที่เราอยู่ตอนนี้ เข้าไปจาก ‘ประตูเปิด’ แล้วเคลื่อนตรงไปข้างหน้า ย่อมจะออกไปได้ แต่ถ้าเดินผิดแม้แต่ตำแหน่งใดตำแหน่งหนึ่ง ต้องเริ่มต้นใหม่! ผลของการรอนเวียนไปมา ก็จะทำให้เราสูญเสียทั้งพลังกำลัง และความมุ่งมั่น สุดท้ายก็ถูกขังตายทั้งเป็นอยู่ในนี้!”

จิวสูงหัวเราะแสร้ง “เดินพลาดก็เริ่มต้นใหม่อีกครั้ง ยังไงก็เดินพลาดมาสองครั้งแล้ว!”

จาเหวินปินมองดูท่าทางที่ไร้เดียงสาของเขา รู้สึกว่าทั้งน่าโมโห และน่าขำ “ค่ายกลฉีเหมินตุ้นเจ็ยมีการเปลี่ยนแปลงทั้งหมดสิบหกแบบ และตำแหน่งทางเข้าแต่ละครั้งจะต่างกัน เมื่อคำนวณแล้วไม่ใช่ง่ายๆ แค่ลองเดินหลายครั้ง อีกร้อยในแปดประตูจะมีประตูตาย หากเข้าไปยอมตายอย่างไม่ต้องสงสัย และมีเพียงประตูเป็นเป็นทางเดียวที่เราจะออกไปได้อย่างปลอดภัย

“ความลึกซึ้งของค่ายกลฉีเหมินตุ้นเจ็ยอยู่ที่คุณจะไม่ออกกว่าครั้งต่อไปประตูเป็นเปิดออกที่ไหน ประตูตายเปิดที่ใด คนที่จะทำลายค่ายกลจะมีโอกาสเพียงครั้งเดียว หากพลาดไป จะต้องรอการเปลี่ยนแปลงทั้งสิบหกแบบครบหมด จนจัดเรียงกันใหม่แล้วค่อยเริ่มต้นใหม่

